

Oponentský posudek diplomové práce

Poslední práce

BcA. Viktor Prokop

oponent MgA. Jan Turner, Ph.D.

Text oponentury jsem vypracoval po přečtení textu obhajoby, emailové korespondence a jedné osobní konzultaci, kde jsem měl možnost vidět několik objektů naživo. Zbylé jsem měl možnost prohlédnout na internetu. Závěrečnou instalaci jsem neviděl, takže na ní v textu nereaguji.

Rozhodl jsem se část oponentského posudku pojmout ve stylu Viktorovy práce a nastavit tak zrcadlo jeho způsobu uvažování. Nebudu si primárně všimát toho, co je mi předkládáno, ale pokusím se dívat trochu jinak jakoby očima Viktora Prokopa.

Na začátku obhajoby se nachází seznam autorových děl. Viktor se následně v textu přiznává k fascinaci, mimo jiné, právě seznamy. Nápadně vysoký počet děl v seznamu, který ale není konečný (končí třemi tečkami) může budít dojem, že díla jsou jen jakousi záminkou k vytvoření co nejdelšího seznamu, který nikdy neskončí. Zmiňuje také, že se jedná pouze o část seznamu-to může znamenat, že možná ani nikde nezačíná. Seznam sám o sobě je tady metaforou něčeho nekonečného, nezačínajícího, do sebe zacykleného universa. Něčeho, co Viktor postupným vrstvením dalších a dalších prací plánuje vybudovat. Z této perspektivy lze seznam vnímat jako ústřední objekt, jako velké promyšlené dílo. A to navzdory autorovu prohlášení z úvodu obhajoby, že jeho záměrem je se práci ve formě jednoho promyšleného díla vyhnout.

Tento pomyslný ústřední objekt váže početné a různorodé přístupy do jednoho celku, propojuje všechny charakteristiky, problémy spojené s realizací, zkrátka obsahuje úplně všechno, co se může přihodit.

Viktor sám se seznamem interaguje. Při realizaci nápadů, když věci nejdou, jak mají, musí měnit své vlastnosti. Ty pak tvoří další seznam. Seznam působí, jako by se bránil myšlence, že existují limity. Myslím, že doposud se mi podařilo nic moc neříct, a zároveň mít i tak trochu pravdu. Snažím se tím upozornit na určitá potenciální rizika, která u tohoto přístupu vnímám—a sice, že v pracích všudypřítomná dekonstrukce otevírá různá vrátka a může rozechvát různé struny, ale tomu, co je za nimi už větší péči nevěnuje. A že koukat jakoby jinak, může také znamenat, že nevidím tu věc, na kterou se dívám.

Když se ale nebudu vyhýbat tomu, co jsem měl možnost vidět, mohu říct, že objekty, intervence a performance, ať už jich nakonec bude, kolik chce, vytvářejí svým charakterem pole subverze, a pomáhají prolamovat stereotypy ve vnímání, chování, čtení a myšlení. Jako by chtěl, podobně jako v práci Diaprojektor, svět naší každodennosti rozebrat, prohlédnout zevnitř a zase dát dohromady. Ale nějakou jeho součástku přišroubovat zpátky obráceně, a dělat jakoby nic.

Zvolené formy vytváří symbiotický vztah s obsahem a dobře si vzájemně slouží. Práce navzdory tematické i žánrové pestrosti a vysokému počtu realizací vytváří kompaktní celek. Vyzývá k chůzi po tenkém leď křehkých společenských dohod, s možností občas se probořit.

Na závěr obhajoby si autor klade otázku, jak zařídit, aby se nejednalo o poslední práci. Otázku lze také vnímat jako textový objekt, kterým míří autor sám na sebe. Možná by se měla tučně objevit na seznamu nápadů k realizaci. Myslím, že by byla škoda přijít o produkci, která dokáže o vážných věcech referovat s lehkostí a odstupem, zneklidňuje a způsobuje lehký, osvěžující vánek v mysli.

Doporučuji udělení titulu MgA. a navrhuji klasifikaci výborně.

V Praze 27. 5. 2026

